

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. D.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Hradec Králové, Hradební 860, Hradec Králové**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014 s e z r u š u j e a v ě c s e v r a c í ž a l o v a n é m u k d a l š í m u ř í z e n í .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Žalobce se žalobou ze dne 26. 10. 2014, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 30. 10. 2014, domáhal přezkoumání rozhodnutí o výsledku řízení ve věci kázeňského trestu, který mu byl uložen podle § 46 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“). Kázeňské provinění žalobce mělo spočívat v tom, že od přesně nezjištěné doby až do dne 13. 8. 2014 ve Vazební věznici Hradec Králové – Pouchov prokazatelně používal mobilní

telefon zn. Nokia přesně specifikovaného typu a barvy. Telefon byl nalezen na společném věšáku v kapse ústavních kalhot, jejich majitel zjištěn nebyl, nicméně provedeným šetřením (vedeného pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR) bylo zjištěno, že tento konkrétní telefon používal žalobce, a to rovněž za účelem kontaktu s osobami mimo vazební věznici. Žalobce měl svým jednáním porušit ust. § 28 odst. 1, odst. 2 písm. j) a rovněž odst. 3 písm. b) ZVTOS. Kázeňský trest byl žalobci uložen správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 10. 2014 a spočíval v celodenním umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 20 dnů. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl ředitel Vazební věznice Hradec Králové rozhodnutím ze dne 14. 10. 2014. Podanou žalobou se proto žalobce domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[2] V žalobě se žalobce především zaměřil na zpochybnění své viny s tím, že se jednání, které mu je kladeno za vinu, nedopustil. Potvrdil, že dne 13. 8. 2014 došlo při kontrole ve věznici k nálezů několika mobilních telefonů. Rozhodně však popřel, že by mu některý z nich patřil, tím méně, že by mobilní telefon užíval ke kontaktu s civilními osobami mimo věznici. Rozhodnutí o trestu proto vycházelo dle jeho přesvědčení z nedostatečně zjištěného a prokázaného skutkového stavu. Vyslovil podezření, že celá „akce“ vznikla s úmyslem poškodit jeho jméno, výpovědi svědčící v jeho neprospěch jsou zmanipulovány. Poukázal na skutečnost, že po celou dobu svého zařazení k výkonu trestu odnětí svobody nebyly s jeho osobou žádné problémy. Zdůraznil, že svůj nesouhlas s postupem Vazební věznice Hradec Králové – Pouchov oznámil jednak Generálnímu ředitelství vězeňské služby, jednak svoji stížnost adresoval kanceláři ombudsmana. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné z důvodů nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a s výše uloženým trestem nesouhlasí, a proto požadoval zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení.

[3] Žalobce si požádal o osvobození od soudních poplatků. Po vyhodnocení osobních, majetkových a výdělkových poměrů žalobce předseda senátu žádosti žalobce vyhověl a usnesením ze dne 2. 12. 2014, č. j. 30A 99/2014-18, přiznal žalobci zcela osvobození od soudního poplatku.

[4] Na výzvu krajského soudu se k žalobě vyjádřila žalovaná ve velmi pečlivě a podrobně zpracovaném stanovisku s datem 5. 12. 2014. V něm pod částí II. až IV. zaznamenala průběh řízení před správním orgánem I. stupně. Uvedla, že žalobci byl uložen kázeňský trest na základě záznamu o kázeňském přestupku ze dne 18. 9. 2014, k němuž se žalobce odmítl vyjádřit, resp. uvedl, že mu mobilní telefon nepatřil, žádný nevlastnil a nikomu netelefonoval. Jeho vina byla nicméně prokázána výpovědí svědků, konkrétně M. G., P. V., F. B., M. Š. a Z. S. Dalším podkladem pro rozhodnutí správních orgánů byl výsledek šetření příslušníků oddělení prevence a stížností ve věci oznámení o užívání mobilních telefonů odsouzenými v objektu Pouchov vedený pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR. Ve vyjádření je přesně ocitován popis skutku, který je žalobci kladen za vinu, stejně tak obsahuje přesné znění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rozhodnutí je rovněž odkaz na Vnitřní řád Vazební věznice Hradec Králové, jehož článek 12 odst. 1 upravuje způsob a možnosti realizace telefonních hovorů odsouzených. Proti rozhodnutí správního

orgánu I. stupně si žalobce podal stížnost, o jejímž obsahu rozhodl dne 14. 10. 2014 ředitel věznice tak, že ji jako nedůvodnou zamítl.

[5] Pod bodem V. svého vyjádření žalovaná podrobně rozebrala, na základě jakých důkazů bylo o stížnosti žalobce ředitelem věznice rozhodováno. Především odkázala na obsah a závěry dvou obsáhlých výsledků šetření (jeden z podnětu žalobce podaného generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR pod č. j. VS-6929/ČJ-2014-8000012-STG, druhý na základě oznámení o užívání mobilních telefonů odsouzenými pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR). Oba uvedené dokumenty vyhodnotily stížnost žalobce jako nedůvodnou. Jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno výpověďmi svědků, žádný úmysl s cílem poškodit žalobce zjištěn nebyl, jeho námitky označila žalovaná za ničím nepodložené a spekulativní.

[6] Pod bodem VI. vyjádření žalovaná odkázala na pravidla pro ukládání kázeňských trestů tak, jak jsou upravena v ust. § 47 ZVTOS a zejména v ustanoveních § 58 až § 61 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále „ŘVTOS“). Obecnou definici kázeňského přestupku obsahuje ust. § 46 odst. 1 ZVTOS, přičemž přestupek žalobci kladený za vinu byl v obou rozhodnutích nezpochybnitelným způsobem specifikován s odkazem na ust. § 28 ZVTOS. Zdůraznila, že celé řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy, konkrétně ZVTOS, ŘVTOS a Nařízením generálního ředitele VS ČR č. 70/2013, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců.

[7] Žalovaná ve svém dalším podání ze dne 8. 1. 2015 upozornila, že žalobce své nesouhlasné stanovisko s obviněním z kázeňského přestupku zaslal rovněž ve formě podnětu Mgr. Anně Šabatové, veřejnému ochránci práv. Ta v závěrečné zprávě ze dne 5. 1. 2015, ohledně šetření podnětu žalobce, neshledala v postupu orgánů vězeňské služby žádné pochybení. Kopii zprávy o výsledku uvedeného šetření včetně průvodního dopisu žalovaná zaslala krajskému soudu na vědomí.

[8] Rozhodnutí z popsanych důvodů považovala za objektivní, náležitě odůvodněné, zachycující skutečnosti, které byly podkladem pro jeho vydání a důkazy, na jejichž základě byla vina žalobce prokázána, a proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění

[9] Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 14. 10. 2014, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované, tedy rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, vydáno. Ze správního spisu, který **se výlučně vztahoval ke kázeňskému řízení vedenému proti osobě žalobce**, ověřil tyto skutečnosti.

[10] V záznamu o kázeňském přestupku odsouzeného vyhotoveném dne 17. 9. 2014 speciálním pedagogem Mgr. J. K., s jehož obsahem byl žalobce seznámen den následující, je uvedeno, že žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody užíval mobilní telefon. Dále je popsána kontrola proběhnuvší dne 13. 8. 2014, při které byly ve věznici při mimořádné prohlídce nalezeny mobilní telefony, z nichž typ Nokia, model

5800 d-1, černé barvy, IMEI 35827903909549/0 (bez SIM karty) používal, jak bylo následným šetřením vedeným pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR, žalobce. Žalobce s obsahem záznamu nesouhlasil s tím, že žádný mobil nevlastnil. Na tomto stanovisku žalobce setrval rovněž ve svém vyjádření ke kázeňskému přestupku ze dne 7. 10. 2014. Dále jsou ve správním spise založeny výpovědi svědků (jména viz část. I, bod [5]), jejichž svědectví se shodují v tom, že žalobce výše konkretizovaný typ mobilního telefonu používal. V rozhodnutí samotném však žádným způsobem jejich jména konkretizována nejsou, stejně tak jako obsah jimi předneseného svědectví, a to údajně z bezpečnostních důvodů. Z obsahu vyjádření žalobce ke kázeňskému přestupku ze dne 7. 10. 2014 nelze seznat, zda-li byl žalobce seznámen s podklady, které budou sloužit pro rozhodnutí o přestupku.

[11] Žalobci byl podle § 46 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 písm. g) ZVTOS udělen kázeňský trest spočívající „v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“, neboť žalobce svým jednáním porušil ust. § 28 odst. 1, odst. 2 písm. j) a rovněž odst. 3 písm. b) ZVTOS. Dále bylo žalobci kladeno za vinu porušení Vnitřního řádu Vazební věznice Hradec Králové v té části, která se týká realizace telefonních hovorů. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zmíněn průběh mimořádné kontroly zaměřené na přítomnost mobilních telefonů v objektu věznice. Je zmíněn nález mobilního telefonu v kapse ústavních kalhot, jejichž majitel nebyl zjištěn. Žalobce se k mobilnímu telefonu odmítl přihlásit, byť skutečnost, že tento typ telefonu používal právě on, dosvědčuje několik spoluodsouzených. V odůvodnění je opět odkaz na obsah a výsledek zprávy označené pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR, přičemž výše uvedené důkazy zaviněné chování žalobce potvrzují. Správní orgán I. stupně v odůvodnění dále doplnil, že žalobce svým chováním mimo jiné porušil rovněž ust. § 18 ZVTOS, neboť ke kontaktu s blízkými osobami v době vymezené vnitřním řádem věznice má možnost používat na své náklady telefon ve věznici k tomu určený. K charakteru a výši trestu správní orgán I. stupně předestřel, že žalobce doposud nebyl kázeňsky trestán, nicméně s ohledem na skutečnost, že byl zařazen v I. skupině vnitřní diferenciací, je jeho jednání nezbytné považovat za mimořádně závažné, a proto mu byl uložen daný kázeňský trest.

[12] Žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně poučen o lhůtě, místu a o způsobu případného podání stížnosti. Této možnosti využil a stížnost adresovanou přímo řediteli věznice podal. V ní sporoval důvody svého potrestání, neboť se jednání, které mu je kladeno za vinu, nedopustil. Tvrdil, že se jedná o komplot proti jeho osobě, výpovědi svědků označil za účelové s cílem žalobce poškodit. Poukázal na skutečnost, že ve věznici byla v minulosti nalezena řada mobilních telefonů, rovněž i drogy, a přesto nikdo potrestán nebyl. Závěrem poukázal na bezproblémový průběh jím dosud vykonávaného trestu odnětí svobody.

[13] O žalobcově stížnosti rozhodl ředitel věznice dne 14. 10. 2014 tak, že ji neshledal důvodnou, neboť ze shromážděných důkazů vyplývá, že se žalobce kázeňského přestupku, který mu byl kladen za vinu, dopustil. Odkázal na obsah v tomto rozhodnutí opakovaně zmiňované zprávy pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SROV. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o druhu a výši trestu považoval rovněž za přiměřené a náležité odůvodněné, neboť je adekvátní závažnosti žalobcem spáchaného kázeňského přestupku.

[14] Součástí předloženého správního spisu jsou rovněž obě obsáhlé zprávy z výsledků šetření (jedna z podnětu žalobce směřující k rukám generálního ředitele Vězeňské služby ČR pod č. j. VS-6929/ČJ-2014-8000012-STG, druhá na základě oznámení o užívání mobilních telefonů odsouzenými pod č. j. VS-5475-80/ČJ-2014-802010-SR).

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[15] Ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS zní takto: *„Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. **Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil** ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.“*

[16] Podle § 58 odst. 4 ŘVTOS **musí být před uložením kázeňského trestu odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil,** a to po řádně provedeném dokazování, jak předpokládá uvedené ustanovení v odstavcích 2 a 3.

[17] V ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS se uvádí: *„Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, **jakož i další významné okolnosti.** Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil.“*

[18] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítnému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm a) s. ř. s.). **Tato povinnost připadá v úvahu jen v případech, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů** (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

[19] Krajský soud si je vědom specifičnosti kázeňského trestání ve věznicích a vnímá, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby **odůvodněně uložený trest působil výchovně, preventivně a byl vůči ostatním odsouzeným jasným signálem**, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí být ve věznicích pořádek a kázeň. Opakovaně proto ve svých předchozích rozsudcích konstatoval, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech, s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází a rovněž vzhledem ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást, co se takto vydávaných rozhodnutí, resp. jejich preciznosti týká, stejné

nároky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy. Tento argument má nepochybně oporu v Nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/2008. Nález Ústavního soudu nicméně v žádném případě neznamena právo žalované rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny včetně povinnosti postupovat v řízení v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech (ZVTOS, ŘVTOS).

[20] Je ovšem nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu je výlučně rozhodnutí žalované a průběh řízení, který tomuto rozhodnutí předcházela. Krajský soud mluví svoji poznámkou tam, že nelze „dohánět“ důkazy či jiné okolnosti toho konkrétního případu až ve vyjádření k žalobě. To má sloužit toliko jako reakce na žalobní námitky, přičemž může ozřejmit a rozvést pouze ty skutečnosti, které byly předmětem řízení před správními orgány až do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci. Jakékoli „dovysvětlování“ ve vyjádření k žalobě postrádá smysl za situace, pokud okolnosti a důkazy v něm zmiňované, nebyly součástí řádného řízení o kázeňském trestu a žalobci nebyla dána možnost se s nimi seznámit.

[21] Jak sama žalovaná zmínila, byť s přihlédnutím k upozornění v předchozím odstavci již opožděně, je pravdou, že kromě výše uvedených norem (ZVTOS a ŘVTOS) upravovalo v době řízení a rozhodování o kázeňském přestupku žalobce podmínky kázeňského řízení u obviněných, odsouzených a chovanců **Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 70/2013, jak vyplývá z ust. § 50 nově vydaného Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 36/2014**, které nabylo účinnosti od 1. 10. 2014. Nařízení 36/2014, stejně tak jako předchozí nařízení, bylo vydáno s odkazem na ust. § 1 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci. Sama o sobě však nemá tato připomínka žalované význam, pokud nebyl, jak dále krajský soud upřesní, dodržen zákonný postup v řízení před správními orgány. Stejný argument se vztahuje k další připomínce ve vyjádření žalované, že žalobce svým chováním porušil rovněž Vnitřní řád Vazební věznice Hradec Králové, konkrétně čl. 12 odst. 1, který upravuje realizaci telefonních hovorů. Pokud **správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu doplnil, že žalobce svým chováním mimo jiné rovněž porušil ust. § 18 ZVTOS**, neboť ke kontaktu s blízkými osobami v době vymezené vnitřním řádem věznice má možnost používat na své náklady telefon ve věznici k tomu určený, pak nelze takovýto postup akceptovat. Skutek, který je žalobci kladen za vinu, včetně konkretizace zákonných ustanovení, která svým jednáním porušil, musí být součástí výroku rozhodnutí. Tato povinnost je pro správní orgán zakotvena v § 49 a § 50 Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 70/2013.

[22] K argumentaci žalované, že se na kázeňská řízení bez dalšího nevztahuje správní řád, krajský soud vyjádřil své stanovisko v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 30A 88/2014-35, a rovněž v rozsudku ze dne 22. 12. 2014, č. j. 30A 5/2012, když uvedl, že *„Žalovaná se rovněž mylí, pokud tvrdí, že správní řád nelze v kázeňském řízení vůbec použít s odkazem na § 76 odst. 1 ZVTOS. Podle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, se totiž základní zásady činnosti správních orgánů, uvedených v jeho §§ 2 až 8, použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Žalovaná ke srovnání právní úpravy*

v předpisech týkajících se kázeňského řízení a základních zásad činnosti správních orgánů vůbec nepřistoupila (nepochybně v důsledku svého mylného východiska). Tyto zásady ale vycházejí z obecných principů právních obsažených v ústavním, mezinárodním a komunitárním právu, tedy v právních normách vyšší síly než zákon, které proto nemůže žádné zákonné ustanovení, vylučující bez dalšího působnost správního řádu (jako v daném případě), z materiálního hlediska vyloučit.“

[23] K věci nutno rovněž uvést, že u vědomí judikatury Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, PL.ÚS 32/08), nahlíží krajský soud na kázeňský trest „celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“ jako na trest, který představuje závažný zásah do základních práv a svobod odsouzeného nad meze stanovené ZVTOS. Pokud tedy žalovaná ke kázeňskému potrestání obdobného charakteru přistoupí, musí rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vycházet z náležitě objasněného skutkového stavu věci při respektování zákonných podmínek pro ukládání těchto trestů.

[24] S důkazy, ať již ve formě výpovědi svědků, v listinné podobě atd., tedy přesně modelový případ žalobce, musí být tento jednoznačně seznámen ještě před vydáním samotného rozhodnutí, jak vyplývá bez jakýchkoli pochybností z norem výše citovaných. Stejně tak mu musí být dán prostor a možnost, aby se k charakteru a obsahu důkazů, ze kterých hodlá správní orgán vycházet, mohl vyjádřit. Z těchto důvodů by bylo vhodné, aby správní orgán zaznamenal a jasně označil důkazy, se kterými žalobce seznámil a rovněž zachytil jeho reakci na předložené důkazy, to vše, jak již řečeno, ještě před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Jinými slovy musí být z průběhu řízení zřejmé, že byl dodržen zákonný postup, který přímo vyplývá z ust. § 47 odst. 1 ZVTOS.

[25] V odůvodnění rozhodnutí bude správní orgán povinen uvést důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel a zaznamenat jejich vyhodnocení. Budou-li důkazy vzájemně v rozporu, bude nezbytné objasnit, proč správní orgán přijal závěr o kázeňském přestupku právě s přihlédnutím k tomu konkrétnímu důkazu, a stručně vysvětlit, proč považoval ostatní důkazy za nepřesvědčivé, nevěrohodné event. proč se jejich obsahem, pokud již byly provedeny, vůbec v rozhodnutí nezabýval. Dále krajský soud připomíná, že jsou-li v řízení provedeny výsledky konkrétních osob, přičemž na základě právě jejich svědectví je konstruováno zavinění žalobce (odsouzeného), nelze v odůvodnění rozhodnutí tyto svědky nekonkretizovat s ohledem na potřebu ochrany jejich případné bezpečnosti. Ač se může žalované tento požadavek jevit s ohledem na charakter kázeňského trestání jako oprávněný a logický, krajský soud nemůže její úvahy sdílet, neboť rozhodnutí při absenci odkazu na konkrétní důkazy, ze kterých bylo vycházeno, nelze považovat za přezkoumatelné. Krajský soud vnímá, že se problému existenci mobilních telefonů ve věznici Pouchov věnovala, především kvůli stížnostem žalobce, mimořádná pozornost, čas a značné úsilí. Tomu nasvědčují jednak dvě již opakovaně citované zprávy a rovněž závěrečná zpráva veřejného ochránce práv, z níž vyplývá, že Vazební věznice Hradec Králové se žalobcem (stěžovatelem) vytýkaných pochybení nedopustila. Pokud ovšem žalovaná hodlala využít výsledky event. dílčí důkazy obsažené v těchto zprávách jako podklad pro své rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci, pak bylo namístě konkretizovat, jakým způsobem byl žalobce s obsahem zpráv seznámen, neboť i na využití takovýchto důkazů v řízení o kázeňském přestupku dopadá ust. § 47 odst. 1 ZVTOS.

[26] Nelze jinak, nežli uzavřít, že rozhodnutí žalované není z popsanych důvodů objektivně přezkoumatelné. Pokud jedna ze zásadních žalobních námitek mířila tímto směrem, nezbylo krajskému soudu, nežli dát žalobci za pravdu. Jestliže se žalovaná s výtkami obsaženými ve stížnosti žalobce vypořádala pouhým odkazem na svědectví neidentifikovaných osob a na závěry zpráv, kdy nebylo zřejmé, zda-li byl s těmito poklady žalobce seznámen, zatížila své rozhodnutí stejnou vadou jako správní orgán I. stupně. Krajský soud plně chápe, že žalovaná, a stejně tak správní orgán I. stupně, nabyly dojmu, že se v šetřené věci učinily veškeré možné úkony, z nichž je vina žalobce prokázána jednoznačně. A ve zprávě veřejného ochránce práv navíc byla stížnost žalobce vyhodnocena jako nedůvodná. U vědomí všech těchto zpráv bylo předmětem žaloby konkrétní rozhodnutí žalované, které z již uvedených a objasněných důvodů (absence jasné specifikace důkazů a postup v rozporu s ust. § 47 odst. 1 ZVTOS) nemohlo obstát.

[27] Žalovaná bude povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení řízení před správním orgánem, stejně tak na jako na přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se musí vypořádat se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny (event. ještě budou), včetně charakteru a výše uloženého trestu za kázeňský přestupek. Soud tak za dané situace musel postupovat dle § 76 odst. 1 písm. a) a také písm. c) s. ř. s., rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude tato vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v části III. odůvodnění rozhodnutí (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[28] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce by tak měl právo na náhradu nákladů vůči žalované souvisejících s tímto soudním řízením. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobci fakticky žádné náklady, které by důvodně vynaložil, nevznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. ledna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu